

SZÉCSÉNYI HIRLAP

MEZŐPIRODALMI, TÁRSADALMI ÉS HÖZGAZDASÁGI HETILAP.

MEGJELENIK MINDEN PENTEKEN.

ELŐFIZETESI ÁR:

I. évfolyam 8 korona. — Félévfolyam 4 korona

— Egyed évfolyam 2 korona

Egyes szám ára 16 fillér.

Előfizetések a kiadóhivatalba küldendők.

Szerkesztőség és kiadóhivatal, Rákóczi-út 565.

Kiadótulajdonos:

GLATTSTEIN ADOLF.

ELŐFIZETESI PÉNZEK,

reklamációk a hirdetések a kiadóhivatalba
lehozandók.

Nyitási költségek sorozatát 50 fillér

Hirdetések egyezség szerint.

A pénzpiacról.

A nagy ószi szükséglet immár egész súlyával nehezedik a piacra, a mely, ugyasólva, lehetetlen az igényekkel szemben. Pénz nem igen kapható, még drága áron sem. — Bécsnek magának sincsen pénze, nem hogy nekünk kínálhatna és hasonlóan vagyunk Berlinnel is, a mely alig győzi fölvenni a földülő belföldi anyagot. Londonról csurrancsöppen olykor valami, de az csak egy csöpp a tengerben, mert a fél vagy egész millió korona, a melyet olykor sikerült egy-egy banknak 4¹/₂ százalék mellett kapni, az ugyan nem számít semmit. Párisban volna pénz bőven, de a bizalmatlan francia tőke még mindig nem meri fölkeresni a külföldet, a míg csak nem sikerül békát kötni az olasz és török között. Ilyen körülmények között lehetőleg a jegybankot veszik igénybe, a melynek állapota javult ugyan augusztus közepén, de az adóköteles bankjegy még mindig nem tört el a forgalomból. Még 25.4 millió kor. adóköteles bankjegy maradt forgalomban, minél fogva a javulás csak 24.49 millió kor. Tavaly, augusztus közepén 83.7 millió korona adómentes bankjegytartalékkal rendelkezett az intézet. Az igaz, hogy a váltótárca tavaly csak 702.79 milliót tett 14.6 millió korona csökkenés következtében, míg az idén a váltótárca már 402 millióval kisebbedett, még

mindig 815.66 millió koronát tesz. A lombardüzlet is már 47 millióval csökkent, még mindig 129.1 millió korona, míg tavaly 2.2 millió korona csökkenés mellett csak 61.47 millió koronát tett. A zirszámla 14.86 millió koronával kisebbedett, vagy hogy még 211.6 millió kor. maradt, míg tavaly 2 millió csökkenés mellett 179.6 millió kor. maradt a zirszámlán. Az a 14.86 millió kor., a mellyel az idén kisebbedett a zirszámla, kétségkívül a nyitott piac szükségletének fedezésére szolgált, a mely bizony nagyon rászorult arra, hogy mindenfelől támogassák. A pénz pénz szűk és drága volta következtében az első bécsi váltó ma már 4¹/₂ százalékra emelkedett, míg az első budapesti váltó 4¹/₂—4³/₄ százalék a malomváltó természetesen a jegybanknál keres és talál elhelyezést, a középintézetek és magán eszkomitörök váltója 5¹/₂—5³/₄ százalék, míg a kereskedelmi tárcaváltó honítás és lejárat szerint 5¹/₂ százalékot tud elhelyeztetni. Ehhez a nagy pénzszükséghez járul még, hogy a külföldi váltók is lassan hár, de határozottan drágulnak, a mi szinte kizárja azt, hogy külföldről pénzt kapjunk. Ellenkezően az a veszedelem fenyeget, hogy a devizák további drágulása esetén ismét arany megy ki az országból. A múlt héthez képest a német ércváltó harmadfél fillérrel drágult és ma 117.75 koronán jegyzik, a párisi deviza szintén har-

madfél fillérrel 95.42¹/₂ koronára emelkedett, míg a londoni csekk változatlanul 24.11 koronán jegyez. — Berlinben a magánkamatláb már napok óta 4 százalék, mert a német birodalomban roppant nagy a szükséglet és nap-nap után óriás váltóanyag keres elhelyezést a birodalmi fővárosban. Természetesen most már a mezőgazdaság igénye is előtérbe lép, minél fogva a porosz szövetségi pénztár nem áll többé a piac rendelkezésére. A napokban érkezett ugyan egy szállítmány ausztráliai arany Berlinbe, a franciák is vásároltak némi váltóanyagot Berlinben, mindazonáltal igen feszültek a pénzviszonyok a német piacon. — Londonban különösen a helyzet, a mennyiben az angol bank állapota augusztus közepén erősen javult, a nyitott piacon a magánkamatláb mindazonáltal drágább a rátnál és 3¹/₂ százalék. A bank javulása hatalmas, mert az aranykészlet 1.18 millió font sterlinggel, a tartalék pedig 1.66 millió font sterlinggel nagyobbodott, de rendelkezési módokon nagyobbodott a magánosok követelése is, még pedig 2.4 millió font sterlinggel. — A magánosok követelése, a mely 43.26 millió fontot tesz és a kincstár 16.55 millió követelése természetesen hiányzik a piacon, a mi szintén hozzájárul a pénz drágulásához. Az angol iparnak és kereskedelemnek igen nagy pénzösszegre van szüksége, nem is szólva arról, hogy a korai aratás is már erő-

TÁRCZA.

Leányság.

— Történet, a melyben nem történtek semmi. —

Irtta: Radó István.

Nyugodtan, megelégedetten ültek egymással szemben: a fiú meg a leány. Mind-egyikük szólanul nézte a másikat. A lelkek együtt volt, beszélniük már nem kellett. Nézték egymást, egymás szemét.

A fiúnak néha végigsiklottak a szemei a leányon, azután újra a szemébe nézett.

Egyszerre megmozdult a leány.

Mint egy hirtelen-villódzás, szaladt végig testén az egy mozdulat. Teste egész másképpen feküdt, ruhája ráncai mások, újak voltak.

A fiú szemei elfordultak a leány szeméitől, lassan, figyelmesen, puhán, simogatón mentek végig a félig fekvő leánytesten. Mikor leért a lábáig, még egyszer végig simogatta. Aztán újra. És még egyszer.

Végre felfekintett megint a leány arcára:

— Vége!

— Minek van vége? — kérdezte a leány.

A fiú gondolkodott, de a leány szemé feleletre kényszerítette.

— Vége van a mi harátságunknak. Talán. Azt hiszem. Ugy érzem, nagyon érzem, hogy magát én ma elfogom veszíteni. Ne nevessem. Minden melanchólia nélkül mondom: El fogom veszíteni magát még ma. Nem fogunk többé találkozni. Ha egyszer elveszitem, többé nem találhatom meg. Érzem. Nagyon érzem.

Elhallgatott és hallgattak mind a ketten. Nemi szabadott szólni egyiknek sem. Hallgatniok kellett egy kis ideig. Hallgatták az utcát.

Hangos keréknyikorgással döccent egyik gránitkoczkáról a másikra a teli rakott butoros kocsi, lassan dongva.

A fiút a keréknyikorgás hántotta. Érezte a különösséget, a harmóniátlan hangokat.

Míg a társzékér elvászorgott az ablak alól, nem tudtak semmire sem gondolni.

A leányt hamar elhagyták a nyikorgó, éles hangok.

— Ülünk csendben, nyugodtan — mondta a fiúnak. Ne beszéljünk semmiről, mint már annyi sokszor vagy beszéljünk sok mindenről.

A fiú ránézett a leányra, azután lecsukta a szemét.

— Nem tudok. Nekem ma el kell veszítenem magát. Nem tudok elmenni innen.

Ha elmennék, visszajönnék újra. Hallgatni is csak úgy tudok, hogy csak kérdezek. Magának felelnie kell.

Ki nézett a kék égre, összehúzta a szemét, azután befordult a szobába.

— Mindenütt látom magát. És mindenütt magamnak látom magát. Ugy, ahogy még sohasem láttam. Maga nem lehet olyan, ahogy én látom. Mem lehet.

Elhallgatott és újra megszólalt, kérve kérdezte:

— Talán lehet. Mégis.

Közel hajolt a leányhoz:

— Mondja, lehetne, lenne maga az én feleségem?

Várt a fiú és várt a leány. Most hallgattak, fájdalmasan, félve. A leány tudta, hogy mit fog mondani, de várt, míg azok a szavak elhangzanak, elröpdölnek. Mikor nem zümmögtek körül azok a szavak, akkor lassan megrázta a fejét és a fogait összezecskva, csuszította ki:

— Nem!

A fiú meg sem mocczant egy ideig. Azután felkelt és kikönyökölt az ablakon.

— És most? — fordult vissza hirtelen. Most mi lesz? Hogy fogunk mi beszélni egymással?

sen érzeteli hatását Londonban is. Mindezt összevetve nem lehetetlen, hogy az angolbank fogja megkezdeni az őszi rátaemelést. — Párisban aránylag legbővebb a pénz és a nyílt piacon a magánkamatláb 2^{1/2} százalék. A francia bank állapota is javult augusztus második hetében. Az ezüstkészlet 10.45 millió frankkal csökkent ugyan, de az aranykészlet 2.25 millió frankkal szaporodott és azonfölül a bankjegyforgalom 41.4 millió frankkal kisebbedett, minélfogva a bankjegyforgalom aránya a készpénzkészlethez 80.51 százalék.

Heti posta.

Annak, hogy én mindig annál a szerencsétlen megbolondult Somló doktornál tartok, aki énekelni is olyan szépen tudott, nincs valami különös oka, ha csak az nem, hogy mikor Karácsony előtt együtt voltam vele, nagyon sápadt volt az arca és állatszóságán szinte látni lehetett mint kanyarodik ide-oda szintelen, fakó vére ereiben, meg hogy szemén is valami sápadtság ömlött át, amely magába szívtá azok ragyogását és tisztán látni sem engedte a szegény doktor urat, aztán a kezei is nagyon reszketők voltak harmincnégy esztendő korában.

Akkor ugyan még aligha gondolta valaki, hogy ennek a sápadt doktornak még az agyára is lepel fog borulni, de azért mégis olyan sejtések dúltak hozzátartozóiban, ismerőseiben, hogy a dolgoknak meg kell változnia, mert úgy, ahogy van, semmiképpen sincs rendjén.

Könnyen hívó, ábrándos ember volt, a mig igazán élt, most hogy előhalott, nem tudom milyen.

Talán még most is azt hiszi, hogy szeret és szeretik, mert még akkor is így gondolkozott, a mikor a csalfaságnak kézzelfogható bizonyosságát látta, de nehéz is volt neki kitűrlni azokat az emlékeket lelkéből, amelyeket még a hónapos medikus-szoba levegője lehelt bele és aztán az ő családi élete ugyszólván össze volt nőve a daloló Múzsá-

val s ha ahhoz nem akart hűtelen lenni, ehhez is megkellett tartania hűségét.

Annyi bizonyos, hogy ő, ez a szegény doktor a szerencsétleneknek legszerencsétlenebbje, mert éppen az: sujtotta le, akit ő háttartalan magasságokba emelt; akit ő felvitt a hegyre, az ledobta őt a mélységbe aztán kacagott egyet, karját nyújtá egy másiknak és haladt tovább, de már nem felfelé.

A hálátlanságot, a hűtlenséget, a csalfaságot, mindent-mindent megtudunk hoscajtani, csak azt az egyet nem, hogy Somló Nándornak meg kellett e miatt bolondulnia.

Mert ha ő most danolva, fűtyörészve, félre csapott kalaphán járkalna Pesten ide-oda és el tudta volna feledni azt a nőt, senki sem búsulna miatta, de így . . .

. . . borzalmas hely am az az idegklinikai, ahol az egyik szobából a másikba hallatsz az örültek szívettépő jajgatása, vadállati ordítása, fájdalmas szűkülése.

Menjen csak el egyszer ide az, aki Somló doktort ide küldte, csak úgy egy napra, csak egy órára, zárkózzon be a szobájába úgy próbaképpen, meg fogja látni, mit kell szenvednie annak az embernek, aki őt nagygyá tette.

Talán még meggondolja a dolgot és ránevet arra a betegre, aztán nem engedi el magától soha többé.

Megérdemelnék ezt mindakettlen.

A doktorra legalább egy kis szeretetféle háramlana ismét, kegyed meg Asszonyom . . . kegyed meg, igen hát kimondom napról-napra látná a paralyzis öldöklő hatását; igaz, kínos volna, de . . . de megérdemelnék mindakettlen.

És ha Nagyságos asszonyom most arra gondolna, hogy én illetéktelenül avatkoztam bele legszűkebb családi ügyeibe, tudomására hozom, hogy én láttam a sápadt arcú Somló Nándort, aki oly árván és elhagyatva bolyongott Pest utcáin, mintha valahonnan csak úgy ide pottyant volna ebbe a városrengtegbe és mintha nem lett volna felesége, hozzátartozója, és én tudtam, hogy miért sápadt az arca és miért reszket a keze és miért nincs

sehol nyugodalma.

És én akkor nagyon tudtam azt a becsült szemű embert sajnálni. Ez adott nekem jogot arra, hogy beleavatkozzam e családi dologba. Ks.

Levélszekrény.

Az ember igen érdekes tulajdonságai közé tartozik többek közt az is, hogy szereti önmagát mások előtt, de saját maga előtt is áldoztatnak, vértanúnak főtüntetni. A gyerek elcsik, megüli magát, nem fáj semmi, de azért keservesen sir. — Miért? Mert ő most áldozat; a sors áldozata. — A leány elhiszi a férfi vallomását, álmódozik az ideálról és mikor csalódik benne, az egész világot szeretné betölteni panaszával. Ő is áldozat. A férfi vállalatba fekteti pénzét, a vállalat megbukik és ő mint a végzet játékszere áldozatnak vallja magát búcsúzó levelében.

Az embernek jól esik ilyen hazugsággal áltatni önmagát és másokat, ha csapás éri. — Még akkor is, ha az a csapás nagyon is mindennapias, nagyon is könnyen megtörténhetik. — Ilyesfajta csapás érte az alábbi levélíróját, akinek — bár mindenkivel a fájdalmát tiszteljük — sehogys sem tudjuk megérteni elkeseredését.

Szól pedig a levél a következőképpen:

„Igen tisztelt Bolygó!

Hétről-hetire elolvasom azokat az útmutatásokat és tanácsokat, amikkel Ön az érdeklődőket a „Levélszekrény”-ben ellátja, és ekkor jöttem arra a gondolatra, hogy én is Öntől forduljak tanácsért.

Huszonhét évet megélt korban vagyok. — A szerelem érzését mindaddig nem ismertem; a nőkről csak annyit tudtam, hogy élnek. — A véletlen azonban, egy szép szemű, édes, csapongó lelkű leánnyal hozott össze és a keményre fagyott jég olvadozni kezdett. — Meleg vönzalom gyulladt, lelkemben a leány iránt és ez a vönzalom aztán egyszerre, minden átmenet nélkül forró, szenvedélyes szerelemmé vál-

— Mint eddig. Nem lesz semmi változás. Én szeretem magát ezután is. Mint eddig. Maga is szeret.

Nem volt kérdés. A fiu nem felelt rá. Ő is kérdezett:

— Meddig fog ez így maradni? Ha így marad.

A leány egy pillanatra megakadt. De könnyen odavetve, felelte:

— Amig férjhez nem megyek.

A fiu most odalépett a leány elébe. Felülről nézett a ledült fő két szemébe. Már nem tudta, hogy szereti-e ezt a leányt.

— Igaz — mondta halkán. Igaz! Férjhez megy. Asszony lesz. Addig szeretni fog, addig szeretbetem. De nem lehet ez így. Én szerelmes vagyok magába. Maga azt nem mondhatja ilyen nyugodtan. Maga talán nem tudta, hogy szerelmes vagyok magába?

A fiu tovább akart beszélni, de a leány ajkai megmozdultak:

— De tudtam. Tudom.

— Maga tudta? — kérdezte a fiu, de most már önkéntelenül.

Elhallgatott. A zaj, az utcai lárma, a lópatkók csattogása mind behallatszott a szobába és betöltötte annak üres, érzések nélküli,

élettelen levegőjét. De a fiu egy szava kikergetett belőlről minden hangot.

Nyugodtan, fensőbbsegesen beszélt eleinte.

— Éreztem, hogy elveszitem. Mondtam előre. Ugy láttam magát, mint az én asszonyomat. Azt hittem, hogy mint asszony, az enyém. Eddig csak mint leány volt az enyém, enyém lesz asszonyágában is. Azért láttam így, mert szerelmes voltam magába. És maga ezt tudta.

— Tudtam! — mondta a leány mozdulatlanul. És tudtam azt is hogy el fog felejtteni. Mindnyaján elfelejtünk mindenkit. Nem emlékszünk senkire. Jó, hogy nem emlékszünk. Szégyelődök magunkat nagyon. Mi ketten is elfelejtjük egymást. Éppen azért, mert maga szeret engem.

— Igaz — felelt a fiu nagyon halkán. Én szerelmes vagyok magába s ezért, el fogom magát felejtteni. Maga nem lesz az én asszonyom, másnak lesz a felesége. Jól van. Jó lesz.

A leány szemei felcsillantak.

A fiu észrevette:

— Maga már szeret valakit. Maga már tudja . . .

— Nem igaz. Semmit sem tudok még — kiáltott közbe a leány.

A fiunak ökölbe szorult a keze, úgy kiabált a leányra.

— Hát nem tudja. Hiszen mindegy. Csak az enyém nem lesz. Az én feleségem!

Egy pillanatra megált a beszédhez.

— És ha találkozunk? — kérdezte azután. A leány ijedten ült fel.

— Találkoznunk fogunk, mikor maga asszony lesz. Én fiatal ember. Nem szabad ismerünk egymást. Magát más fogja ölelni, csókolni és én ezt tudni fogom. Erti ezt? Maga lesz másé, maga, aki most mint leány, az enyém. Amit, mint leány, ideadhat, azt ideadta. Nalam van a lelke, a gondolatai. A mostani napjai mind az enyének. Látja, ezt mind át kell adnom annak, aki utánam jön. Annak is kell a maga leánysága, a lelke, a mostani élete, az asszonyisága a teste mellett. De én nem adom. Erti? Nem adom. És magát, akit én nem érintettem, kinek a képe, a melegsége engem nem fogott át, magát tapintsá, fogja egy más valaki; ez nem lehet, nem lehet soha. Nem lehet.

Zokogva dült bele a karosszékebe a fiu és fiatalága, ereje volt benne a zokogásában.

tozott. A láng égett hennem és én oltatlannak hittem.

Egyszer aztán — egy édes nyári-estén — megvallottam a leánynak, hogy szeretem. Szerelmi ömlengésem válasz nélkül maradt, sőt ezután nemsokára imádoztam elutazott, sejtésem szerint azért, hogy tőlem szabaduljon.

A leány később visszajött. Ekkor levélben kértem őt, hogy mondjon el az édes anyjának mindent. Én nem akarok mást, csak őt.

A válasz lesújtó volt. A leány megírta: hogy ő sohasem látott hennem mást, csak egy őszinte barátot. Így is szeretett és így szeret most is. — Sajnálná, ha válasza fájnna, mert én nem érdemlem, hogy nekem fájdalmat okozzon.

Elgondolkoztam. Hát miért várt mind- eddig a válasszal? Hiszen azt hónapokkal ezelőtt is tudta? Vagy én csak tartalék voltam, aki akkor kerül sorra, ha a másik nem lesz megfelelő?

És most, kedves Bolygó, azt kérdezem Öntől: leányt szerettem én, vagy valami szörnyeteget, aki csak arra született, hogy egyetlen nagy csalódás keresztje alá hantolja minden hitemet, minden ideálomat, minden illuziómat?

E szerencsétlen ifjú.”

Szimpla, banális szerelmi történet, amely minden emberrel megtörténik. — Szeretnicsalódni! Ez az élet. — Ez a csalódás csak annak a szemében mély, akit ért; ez a fájdalom csak azt tudja megrendíteni, aki át- érezte; ez az egyszerű történet csak az előtt szomorú és riasztó dráma, akivel megtörtént. Talán mondtuk már, de sohasem árt meg- isméteini azt a nagy igazságot, hogy az embernek az élete, szenvedése, apró-cseprő öröme, cselekedete önönmaga előtt egy — az életszinpadán lejátszódó — mély tartalommal bíró szindarab, amelynek ő a hőse, aki szenved, küzd, harcol és csalódik, de a végén mégis győzedelmeskediki.

Mésszire vinne ez a fejtegetés és kies-

A leány pedig előrehajolt, megfogta a fiu kezét és úgy mondja;

— Én nem lehetek a maga felesége soha. A magáé én csak mint leány lehettem. Mint asszony, nem fogok kelleni. Meglátja. Most pedig maradjon itt, üljön itt és nézzen meg még utóljára, mint leányt. Utóljára.

A fiu ellökte magától a leány kezét, rá- ugrott, lelepete és keze összeszorult a nyaka körül. Nem sokáig tartotta a leány nyakán a kezét.

Nem is tudta, mi történt. Él-e, halott-e?

Fejébe dohta kalapját és dacosan ment ki a szobából.

A Kossuth-utcában levő házamat, mely 3 szoba, konyha, éléskamra, raktárhelyiség, istálló- és kertből áll, több évre bérbeadom, esetleg eladom. Értekezni lehet:

Géczy Ferencz

építési vállalkozónál — Szécsényben.

nénk abból a keretből, amelyben ennek a levélnek kapcsán maradni szeretnénk.

Az elkeseredett ifjút meg kell nyugtatnunk. Nemi történet vele semmi olyan, amiért elkeseredésre lenne oka.

A történetből azonban ki kell ragadnunk egy momentumot, amely miatt különösen érdekessé válik a levél.

A történet hőse huszonhét éves koráig nem ismerte a szerelmet. Átment, átrohant rajta észrevétlenül az a kor, amely a legszebb, amelyben még álmódolni szoktunk tavaszról, virágos rétekről; átélt olyan időszakot, amelylyet sirva hívunk vissza; keresztül rohant a virágos kerten anélkül, hogy a virágok hódító illatától megrészegült volna. Mondhatnók ezt ugyanis: „Élt egy ifju, aki tizenöt éves korától huszonhétig nem élt!” És most mi történt vele? Fölelhedt. — a vulkán, amely évszázadokon keresztül pihen és szunnyad, kitörésekor, rettenetes lesz és mindent össze- tör, szétrombol, ami útjába kerül. — Aki szerelmes lesz, nem ismer határt. — Az olyan, mint az esti pille, amely megrészegül a fénytől és nem törődve a veszélylyel folyton a láng körül repdes. Az a szerelem, amelyet a huszonhét éves ifjú elsőnek nevez, nagyon, nagyon veszedelmes és a legtöbbször meg- gondolatlan cselekedetekre ingerli az embert.

Csakis így tudjuk megérteni és magunknak megmagyarázni azt a szinte ildomtalan és böszült hangot, amellyel a levélíró az azelőtt szeretett nőt illeti. Az első csalódás a legjobban fáj; de legjobban az, amely a már felnőtt embert ér. — A gyermek hamar felejt, az ifjú is könnyen túltesszi magát a kellemetlen dolgokon, de az érettező, a huszonhét éves ember az eget ostromolja fájdalmában, ha csalódik. — Így történt jelen esetben is, az ifju is, — mint legnagyobb részben mindenki — a végletek embere és szörnyetegnek nevezi a nőt, akit még nemrégiben az angyalokkal hasonlított össze és akkor is az angyaloknak vélt hódolni.

Pedig a leány igen helyesen cselekedett és akkor volna elítélendő, ha nem így tett volna. Hogy nem röktön válaszolt, az is természetes, mert hiszen az ilyen életbevágó dolog nagyon meggondolandó ám és valószínűnek tartjuk, hogy a mi elkeseredett ifju barátunk is meggondolta azóta a dolgot és keresett másik nőt, akinél nem fog csalódni, vagy, ha igen, akkor is azt mondja: Gombház, hej . . . !”

Bolygó.

Fürdői levél.

Kedves Margit Néni! Csupa mulatság itt az élet. Három nap óta azonban még több a zene, még több a kivilágítás: a király születésnapját mondhatni inkább hétét ünneplik. Esténként mily nagy villanytől fényes sasok. Egyik igazán nem kisebb mint Sándor bácsi szülője. A templom lakásunkkal szemben. Alattunk a sok veterán, a számtalan zenekar. Sok tábornok, egyéb tisztek, polgári nagy urak, egész publikum. —

Várnak valakit. — Ime megrecsegnek a trombiták, a misére jön az itt-fürdőző főherczegnő. Hajlanak a nagy urak, olyat, ha köztük állunk én maradok a legnagyobb. Az ablakból jól lenézhettem ezeket a jeleneteket.

Azt mennyi fekete-sárga lobogó? Igazán borzalom. A magyarok sokkal tapintatosabbak, nem tűznének ki annyi svarszgelb holmit.

A Gotterhallét azt az egyet e fürdőben

ingyen mérik. Ne áruljon el kedves Margit néni, én igaz magyar leány vagyok és maradok is, de mikor már 127-szer zendítették én is velük énekeltem. Pedig hát nem szeretem a potyát. —

Mindezen tarkaságoknak tudva örülni, de a legnagyobb örömet mégis az adja, hogy hétfőn elutazunk innen! közel az otthon és a III-ik polgáriha való beiratkozás. —

Majd mindent elmondok élőszóval. Van mit; mert én ki szoktam nyitni ott a szememet, a hol van látni való. Kezeit csókolja Emma.

Nauhein, 1912. aug. 18.

HIREK.

Személyi hírek. Szenthe Kálmán a kir. jbiróság vezetője folyó hó 17-én Széklenő fürdőről szabadságát befejezve ismét át vette a kir. jbiróság vezetését.

Simonyi Lajos kir. járásbíró 6 heti s-a-hadságát megkezdte s szabadság idejének egy részét Lovranában fogja tölteni.

Dérsi Alfréd, m. kir. állatorvos Marienhádhól haza érkezvén hivatalának vezetését folyó hó 19-én át vette.

Augusztus 18. Ófelsége a király születés, napját mint minden évben, úgy ez alkalommal is a szakasos ünnepélyességgel ülte meg városunk közönsége. Az ünnepélyes istentisztelet a helybeli rom. kath. templomban d. e. 15 órakor volt a melyen résztvettek a helybeli hivatalok a m. kir. pénzügyőrség, a m. kir. csendőrség és a város előljárósága teljes számban úgy szintén a város közönsége. Az összes középületek és iskolák zászló díszítöltek. Istentisztelet volt még az ág. ev. és az izraelita templomban.

Szent István ünnepe. Szent István király, ünnepét városunk közönsége a szokott fénnel ünnepelte meg. Az ünnepélyes nagymisét fölíszt. Amhró János zárdafőnök pléhános mondotta fényes segédlettel a melyen az összes hivatalok és a város előljárósága is részt vett.

Kitüntetés. Jäger M. Berchmannól, Gyármathy Gusztáv polgártársunk nővérét, a kassai orsolya rendi apácák egyhangúlag főnőknőjükké választották.

Adomány. nagyszécsényi és gatólyi dr. Gross Jenő, 50 koronát küldött Szécsény város előljáróságához azon célból, hogy az Ófelsége születés napján városunk szegényei között (valláskülönbség nélkül) osztassék szét.

Ugyanez alkalomból Schück Ferenczhez, az izraelita hitközség elnökéhez, 50 koronát küldött hasonló célból való szétosztás végett.

Beszámoló. Dr. Scitovszky Béla a kerület országgyűlési képviselője szeptember hó 1-én délelőtt 10 órakor tartja beszámolóját a Gross féle kastély előtti téren.

Beiratás. A szécsényi izr. népiskolába az 1912-13-iki évi beiratások szept. hó 1-5-ig eszközöltek. Az első osztályba csak oly tanulók vétettek fel, akik a hatodik évet befejezték és ez anyakönyvi tanusítvánnyal igazolandó. Az anyakönyvi tanusítvány díjmentesen kapható.

Köztisztaság. Habár városunk belterületén a köztisztaság eléggé tőrhető, annál megbotránkoztatóbb az az állapot a mely a gypmesteri telep közvetlen közelében van. Felhívjuk erre a járási tisztviselő orvosi figyelmét.

Zene est. Folyó hó 25-én a Hungária szálló nagy termében tánczal egybekötött zene est lesz. Ezen esttel újból megkezdődnek a fiatalság előtt anyira kedvelt kellemes esték.

Szálloda megnyitás. A Hungária szálloda vezetését Gottlieb Armin volt fuleki jó hírnevű vendéglős vette át a ki azt folyó hó 24-én (Szombaton) fogja a nagyközönség számára újból megnyitni.

Iszik-e alkoholt? Az alkoholellesenek népszerű folyóirata Az „Alkoholizmus Ellen” június-juliusi száma most is a szokott nivós tartalommal jelent meg. Számos cikk tárgyalja szakszerűen az alkohol kérdést. Míg a különböző rovatok a szövetség sok irányú tevékenységéről számolnak ne. Működésük az idei irányja különösen — úgy olvasható a lapból — a *korcsmák vasárnapi bezárását* szolgálja. Ebben a tekintetben mindenki rokonszenvel fogadja az alkoholelleseket. A legközelebbi szám ifjusági szám lesz. A pedagógusok véleményeit fogja közölni az alkoholtól kérdésről. Nyilatkozatok beküldését ezután is kéri a Szerkesztőség. A folyóirat Gyergyószentmiklóson jelenik meg havonként. Előfizetési ára pedig évi 2 korona. Ez ugyan csekélység. Ennyivel szívesen támogathatjuk hazafias missziójukat.

Szavazzunk! Szavazzunk! A Gyergyószentmiklóson székelő „Alkoholelles Szövetség” széleskörű mozgalom megteremtésében fejt ki lelkes tevékenységet, hogy a korcsmák vasár és ünnapi, valamint a választások napja alatti 36 órás zárva tartása érdekében olyan erős közvélemény emelje fel követelő szavát, amely a magyar törvényhozást is cselekvésre készíti. E célból az ősszel egy nagyszabású memorandumot juttat a törvényhozók szeme elé, amelyben a korcsmák vasár és ünnapi, valamint a választások napja alatti 36 órás zárvatartásának megvalósítását haladéktalan nemzeti követelménynek mutatja be. A memorandumhoz már előre gyűjtik az aláírásokat. Eddig is több ezerre rug az aláírások száma. A Szövetség ezután is kéri mindazon nőket és férfiakat, — 16 éven felül — akik a kérdésben az Alkoholelles Szövetség állás pontján vannak, szíveskedjenek a memorandumhoz aláírásokat gyűjteni. Aki ezt megtenni szándékozik, az vegyen egy iv miniszter papírt és annak az első oldalán felül írja oda:

„Folytatólagos aláírási ív a korcsmák vasárnapi, valamint a választások napja alatti 36 órás zárvatartása érdekében:”

És azután irassa alá minden jóismerőssel. Az ívek csak 1. és 3-ik oldalára kell írni, mégpedig 2 hasábosan. A név olvashatóan irandó ki a foglalkozás és lakhely és megye megnevezésével, hogy az aláírás hitelessége ellen kifogást tenni ne lehessen. A megtelt ívek „Az Alkoholizmus Ellen” szerkesztősége címére küldendők bé augusztus hó végéig. Az aláírási ívek hozzá költetnek a memorandumhoz.

A megnevezett folyóirat szerkesztősége mindenkinek készségiel küld aláírási íveket, csak kérjük egy leveléző lapon.

Szerkesztőségükben szintén rendelkezésre áll ilyen aláírási ív, amelyet szintén aláírhat baráti.

CSARNOK.

Szent kötelesség előtt.

(Folytatás és vége.)

Irta: Weisz Artur.

Nem merték tehát tartóztatni, de valamennyien könnyeztek. E pillanatban azonban előlépett egyik fiatal társuk, megragadta a hazatérőnek jobbját s remegő hangon így szólt hozzá: „Batyám, ha megengeded én veled megyek!”

Nem szolok erről többet.

Igy jöttek együtt Magyarországra. Igy tért vissza egy üldözött honfi s így jött e honba egy idegen fejf is, ki azonban igaz magyar akart lenni. A menekült visszatért birtokára, a pap pedig állás után nézett. Magyarul már a külföldön tanult meg, mert száműzött társa a lelkesebb tanítványiak a legkészségesebb tanítója lón.

Mikor elváltak, az őszharcos dicső kardját szedte elő s adta emlékül új hazafiának.

„Lásd fiam, így kaptam én e kardot egy oly férfiútól, kinék a hazaszeretet volt az első kötelessége, s kinék unokája mos itt áll előtttem . . .

— „Keresztapám!” — kiáltottam fel könnyes szemekkel.

„Igen így van ez fiam. Én e kardot most néked adom át. Te fogod ezt még használni tudni, én már öreg vagyok rá. Hanem nagy kötelességet is rovak mindjárt rád, kedves gyermekem, nagy hármias kötelességet.

Olvasd csak el, mi van a kard pengéjére írva?

„Isten, haza, király.”

„Igen, úgy van. E három szót tartsd szemid előtt, ezekért küzdeni e kard figyelmeztessen téged!”

Istenedet, hitedet őrizd meg jól; hazád szabadságára vigyázz és a zsarnokoktól szabadítsd meg őt, de a jó uralkodóknak, az igazságos királynak első védője légy. Hazádat karddal és eszeddel szolgálj. Tedd mag azt, amit kíván s jegyezd meg, hogy a vallásos és lionszerető ember emléke az utódok előtt mindig kedves volt és áldott lesz . . . S mond csak fiam, meg fogod te azokat tartani, amiket én most oly nagyon kértem tőled?”

„Meg bíz keresztapám, a lelkemre mondom. Isten engem úgy segélyjen!” — törtem ki lelkeseddel.

Könnyezve ölelt magához.

„Tudtam, hogy majd így lesz. Áldott egy jó lélek — suttogta alig hallhatólag. Az én szemeim is nedvesek voltak, de azért jól láttam keresztapám szemében azt a könnycseppet, mely mint a régi magyar dicsőség visszavert fénye csillogott felém. Majd a kard megmárt vasára tévedt tekintetem, melyen a rozsdá ilt-olt már mély nyomokat hagyott. Igen, ily rút foltokat letörölni a magyar nevérről, s azt elhomályosítani lette napiól kezdve az én legdrágább örökségem és legédesebb kötelességem . . .

Szerkesztésért a kiadó felelős.

Szerkesztő üzenet.

B. K. Szőke hajhoz a világoskék szem a szép, a fekete csak divat.

„Arpad”. Szécsény mezővárosnak 4600 lakosa van és 35 községe.

Aki

olcsó pénzért

— kitűnő gyógy- és borvizet —

akar inni, az

igyék gyógyi gyógy- és borvizet,

mely kitűnő hatásnak bizonyult az emésztési zavarok, gyomorsavanyúság, bélrenyheség, gyomorégés, gyomor- hólyaghurut, elhízottság, cukorbetegség és reumatikus bántalmaknál.

Egyedül elárusítás:
Várad Rezső kereskedésében
o— Szécsény. —o

GLATTSTEIN ADOLF

könyvnyomdaja, könyv- és papirkereskedése.

M. kir. dohány- és szivararuda.

RÁKÓCZI-ÚT 565. SZÁM.

SZÉCSÉNY.

RÁKÓCZI-ÚT 565. SZÁM.

Készít minden a könyvnyomdászati szakmába vágó munkákat modern- és szakszerű kivitelben, jutányos árak mellett.

Mindennemű iskolaszerekből, irodai- és ügyvédi felszerelésekből
a legolcsóbb bevásárlási forrás!